כליו של אדם. של לוקח קונה לו אם פסק דמיס בכל מקום אפי׳ ברשות מוכר וכגון דאמר ליה בהדיא יקנה כליך כדאמר לקמן בסמעתין [פו.] אבל בסתמא מיבעיא לן לקמן[ו] ולא אפשיטא: **תוס׳ מרס״ר.** כדאמר ליה זיל קני דמי והשתא ניחא דלרבי הני תרי מילי דר׳ יוחנן ומיהו ההיא דלעיל דקאמר אפילו ברשות הרבים ואוקימנא בסימטא תימה למאי איצטריכא וי״ל דשמא חדא מכללא מברתה אתמר:

ארבע מדות במוכרים. פירש רבינו שמואל דאין לפרש ד׳ רשויות דהא רשות מוכר ונפקד חדא היא דהכא והכא שייך למימר קבלה ושכירות מקום הוצאה והגבהה וקשה לפירושו דאם כן ליערבינהו וליתנינהו ברשות מוכר ורשות נפקד לא קנה עד שקבל עליו או יגביהנה או יוציאנה או יסכור מקומו ועוד דאין נראה שמועיל קבלה ברשות מוכר דאין אדם מקנה רשותו לאחרים ע״י עצמו כדתנן בפ׳ חלון (עירובין דף עט: ופס) דמזכה להן על ידי בנו ובתו הגדולים אבל לא ע״י בנו ובתו הקטנים מפני שיתן כידו ומ״מ אין לפרש דחשיב רשויות דלמאי דבעי למימר השתא דמדה של לוקח קני אפילו ברה״ר כל שכן ברשות מוכר דקני דהא לבסוף דמסקינן דברה״ר לא קנה אפ״ה מיבעיא לן אי קנה ברשות מוכר כליו של לוקח אי לא ואם כן מיבעי לן לפרושי דהא דקאמר ברשות מוכר לא קנה עד שיגביהנה דכליו של מוכר אילימי ובלאו הכי ל״ל כן לקמן כי אמר דכליו של לוקח קנה ברשות מוכר א״כ לא חשיב אלא רשות אחד כיון דכליו של לוקח קנה בכל מקום דהשתא אין מילוק בין רה״ר לרשות מוכר אלא (ו) דחשיב ד׳ מדות דכלים מדת סרסור ומדת מוכר ומדת לוקח ומדת נפקד: **הכי** גרסינן **בתוספתא** (רפ״ב) ברשות הלה הנפקדים אצלו לא קנה עד שקיבל עליו או עד שיגביהנה ויוציאנה או יסכור את מקומו אבל לפי ספרים דגרסי עד שיגביהנה או עד שיוציאנה קשה ליערבינהו וליתנינהו רשות מוכר בהדי נפקד והשתא משמע דנקבלה כדי זוכה לו לקונה וא״ת בסוף פ״ק דגיטין (דף יג. ופס:) דאמר מנה לי בידך תנהו לפלוני במעמד שלשתן קנה ומה לריך מעמד ג׳ הא מוכח התם דתן כחי דמי דתנן (שם יא. ופס ד״ה כל) האומר תן גט זה לאשתי ושטר שחרור זה לעבדי מחר בגט ואינו מחר בשחרור משום דתן כחי וא״כ בלא מעמד ג׳ יקנה לו כדאמר הכא ולמאי דפירש ר״ת דמעמד שלשתן קנה אפילו בעל כרחו של נפקד אתי שפיר דאיצטריך לכך מעמד ג׳ ולמאי דמפרש נמי ר״ת דלא אמרינן תן כחי אלא היכא דבשעה שנותן לו אומר לו תן אבל אם כבר היה בידו לא אמרינן תן כחי אתי שפיר ועוד י״ל דאהני נמי מעמד ג׳ דאפי׳ אין הפקדון ביד הנפקד דקני דאי לאו מעמד ג׳ אינו יכול לזכות לו אלא כשהוא ברשותו: כליו

ע״ג סימטא קנה ואוקימנא לאוך קופתו משמע דוקא אבל לא מדד לא קנה לו כליו ואומר ר״י דבעי למימר זיל קני וכיון דמדד כדאמר ליה זיל קני דמי והשתא ניחא דלרבי הני תרי מילי דר׳ יוחנן

בליו של אדם *קונה לו בכל מקום חוץ מרה״ר ורבי יוחנן ור״ש בן לקיש דאמרי תרוייהו אפילו ברה״ר אמר רב פפא לא פליגי כאן ברה״ר כאן בסימטא *ואמאי קרו לה רה״ר שאין רה״י ה״ג מסתברא דא״ר אבהו א״ר יוחנן *כליו של אדם קונה לו בכל מקום שיש לו רשות להניחו יש לו רשות אין אין לו רשות לא ש״מ ת״ש ארבע מדות במוכרין *עד שלא נתמלאה מדה למוכר משנתמלאה מדה ללוקח בד״א *במדה שאינה של שניהן אבל אם היתה מדה של אחד מהן ראשון קנה במה דברים אמורים ברה״ר ובחצר שאינה של שניהן אבל *ברשות מוכר לא קנה עד שיגביהנה או עד שיוציאנה מרשותו *ברשות לוקח כיון שקבל עליו מוכר קנה לוקח *ברשות הלה המופקדים אצלו לא קנה עד שיקבל עליו או עד שישכור את מקומן קתני מיהא ברשות הרבים ובחצר שאינה של שניהן מאי

כל מקום שיש לו רשות להניח. וא״ת והא דאמר לעיל מדד והניח לא קנה לו כליו ואומר ר״י דבעי למימר זיל קני וכיון דמדד

גליון הש״ם

גמרא קונה לו בב״מ. עיין כ״מ נט ע״ב תוס׳ ד״ה כיון: **שם ואמאי** קרו לה רה״ה. שבת דף ו ע״ב (מ ע״ב):

הגהות הב״ח

(ו) תוס׳ ד״ה ארבע וכו׳ אלא צריך לומר דחשיב ד׳ מדות:

מסורת הש״ם

ו) [ע״כ], כ) [פ״ה ה״ח], ג) [ב״מ יב:ד].

עין משפט נר מצוה

סב א מי׳ פ״ד מהל׳ מכירה הלכה ו סמג עשין סב טוש״ע ח״מ סימן ר סעיף ג:
סד ב ג מי׳ שם הל׳ ח טוש״ע שם סעיף ט:
סה ד מי׳ שם הלכה ו טוש״ע שם סעיף ב:
סו ה מי׳ שם טוש״ע שם סעיף ח:
סז ו מי׳ שם טוש״ע שם סעיף ב והגה״מ:

רבינו גרשום

לא פליגי כאן ברה״ר. כולהו מרי דאם מדד לו בכליו של לוקח ברה״ר דלא קנה לו כליו. וכולהו מודי דאם מדד לו בכליו בסמטא דקנה. והא דקאמר רב ושמואל חרץ מרה״ר ממש קאמרי הא בסמטא קנה והא דקאמר ר׳ יוחנן וריש לקיש ברה״ר לא רה״ר ממש קאמרי אלא בסמטא ואמאי קרו ליה רה״ר לפי שאינה רה״י דאינה מוקפת מחיצה. ה״נ מסתברא דבסמטא מיירי דאמר ר׳ אבהו וכו׳. והאי דקאמר ליה ר׳ זירא לר׳ אסי שמא לא שמע רבי וכו׳. משום דס״ל לר׳ זירא בר׳ אבהו (ו) אמר ר׳ יוחנן ור׳ אסי אמר אפי׳ בלא כליו ס״ל לר׳ יוחנן דבסמטא קנה: עד שלא נתמלאה מדה כולה למוכר. דהמוכר יכול לחזור בו: ומשנתמלאה מדה ללוקח. הרי הוא ברשות לוקח ואם רצה קנה: בד״א דעד שלא נתמלאה למוכר שמדד לו במדה שאינה של שניהן. אלא ששאלוה אבל אם היתה מדה של אחד מהן של לוקח ראשון ראשון שמדד לתוכו קנה הלוקח. בד״א דקנה ראשון ראשון ברה״ר ובחצר כו׳ מפרש לקמן בסמטא. חזו מדה אחת. ומדה ב׳ אם ברשות מוכר מדד לו במדת לוקח לא קנה עד שיגביה דהגבהה קונה בכל מקום או עד שיוציא ברשותו כגון דשוכר את מקומו: ואם ברשות לוקח הן. שהיו מופקדין בידו כיון שקבל עליו מוכר למכרן לו אע״פ שלא מדד לו עדיין קנה לו לוקח רשותו חזו מדה ג׳. מדה ד׳ אם היו הפירות ברשות הלה המופקדין אצלו. כלומר שהיו מופקדין ביד אחר ולא ביד לוקח לא קנה הלוקח עד שיקבל עליו זה המופקד שישאיל לו ללוקח מקום שהפירות מונחין שם או עד שישכור את מקומו של מופקד שהפירות שם:

ו) ר״ל דס״ל כר׳ אבהו דאפי׳ בסומטא נמיגן כליו דוקא. ב) נראה דל״ל כהה״ר ומתלר שליה של שניהם ולקמן מפרש דרה״ר דקאמר הייט בסימטא.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com